

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul Unu

Semințele revelației: dezvăluirea țesăturii profetice de la pilde până la avertizarea finală

Jeff Pippenger
2023-07-29

Na Tadhbanta Aontaithe tá siad sainaitheanta go sonrach sa Bhíobla. Tá roinnt sleachta bíobalta ann a shainaitheann go sonrach na Tadhbanta Aontaithe ag deireadh an domhain. I gcaibidil a trí déag den Leabhar Tadhbanta, is iad na Tadhbanta Aontaithe an dara beithíoch, nó an beithíoch dhá adharc, a thagann aníos as an talamh agus a choisceann ar an domhan uile ceannach ná díol a dhéanamh—mura bhfuil marc an bheithígh acu.

Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne ca ale unui miel, dar vorbea ca un balaur. Ea exercită toată puterea celei dintâi fiare înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Ea săvârșește semne mari, până acolo încât face să coboare foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor, și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele pe care i s-a dat putere să le facă înaintea fiarei, spunând celor ce locuiesc pe pământ să facă o icoană fiarei care avea rana făcută de sabie și a rămas vie. Și i s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, astfel încât icoana fiarei să și vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și face ca toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei.

Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este număr de om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase. Apocalipsa 13:11–18.

Dalam petikan ini terdapat tujuh ciri nubuatan utama yang berkaitan dengan binatang bumi bertanduk dua itu. Ia menjalankan kuasa binatang yang mendahuluinya; ia menyebabkan semua orang di dunia menyembah binatang yang sebelumnya itu; ia melakukan tanda-tanda ajaib yang besar yang dilihat oleh semua manusia; ia menyesatkan seluruh dunia dan memerintahkan dunia untuk membuat patung bagi binatang yang sebelumnya itu; ia memberi nyawa kepada patung binatang itu sehingga patung itu berkata-kata; ia memaksa seluruh dunia, dengan hukuman mati, untuk menyembah patung binatang itu; dan ia memaksa seluruh dunia untuk menerima tanda itu sama ada pada dahi atau tangan, serta melarang jual beli terhadap mereka yang tidak mempunyai tanda, nama, atau bilangan binatang itu.

Lucrările de înșelare săvârșite de fiara care se ridică „din pământ” în versetul unsprezece sunt atât de amăgitoare și de puternice, încât ea „înșală pe locuitorii pământului”. Întreaga lume va fi înșelată de Statele Unite. Adică, cu excepția Bisericii lui Dumnezeu, întreaga lume urmează să fie înșelată spre a primi semnul antihristului. Evenimentele profetice care preced această înșelare mondială sunt deja în desfășurare.

Există relatări din Biblie pe care cei mai mulți oameni le cunosc, fie și numai la un nivel superficial. Cei mai mulți au auzit despre confruntările dintre Moise și Faraon, Daniel și Nebucadnețar sau Isus și Pilat. Oamenii cunosc aceste relatări biblice la niveluri diferite de înțelegere, dar nu recunosc neapărat că profeția biblică identifică direct și foarte precis împărați și împărății. Cu siguranță, aceasta a fost situația în cazul lui Moise, Daniel și Hristos. Egiptul, Babilonul și Roma au fost toate identificate în mod specific în profeția biblică mai înainte de istoria în care au împlinit prezicerile privitoare la împărățiile lor respective. Dumnezeu nu Se schimbă.

Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea voi, fiii lui Iacov, nu sunteți nimicivi.
Maleahi 3:6.

Yesu Kristo uko ni wejo emwe, erio n'eriagoro, na ng'ai na ng'ai. Abaebrania 13:8.

Faptul că Dumnezeu nu Se schimbă niciodată ne îngăduie să aplicăm o logică simplă în analiza fiarei cu două coarne care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece. Deoarece știm că Dumnezeu a prezentat profeții care au identificat în mod direct împărățiile Egiptului, Babilonului și Romei, pe măsură ce fiecare dintre ele a interacționat cu și a persecutat biserica lui Dumnezeu, putem stabili anumite fapte cu privire la fiara pământului din Apocalipsa treisprezece. Fiara pământului, asemenea Egiptului, Babilonului și Romei, va fi identificată în mod direct în profeția biblică înainte de istoria în care se împlinește prezicerea privitoare la acea națiune. Spun că putem stabili acest fapt pe baza unei reguli biblice foarte simple, dar importante. Regula arată că adevărul este statornicit pe temeiul mărturiei a doi.

En la boca de dos testigos, o de tres testigos, morirá el que hubiere de morir; mas por el testimonio de un solo testigo no morirá. Deuteronomio 17:6.

Un singur martor să nu se ridice împotriva unui om pentru vreo nelegiuire sau pentru vreun păcat, oricare ar fi păcatul pe care l-a săvârșit; pricina să se întemeieze pe mărturia a doi martori sau pe mărturia a trei martori. Deuteronomul 19:15.

Aceasta este a treia oară când vin la voi. Orice cuvânt va fi întărit prin gura a doi sau a trei martori. 2 Corinteni 13:1.

Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori. 1 Timotei 5:19.

Profeția biblică a prezis pieirea Egiptului antic atunci când Dumnezeu S-a ocupat de Faraonul răzvrătit al Egiptului. Profeția biblică a prezis ridicarea și căderea Babilonului antic, ocupându-Se totodată de împărații răzvrățiți ai Babilonului. Profeția biblică a prezis ridicarea și căderea imperiului Romei păgâne și a identificat și a tratat reprezentanții corupți ai Romei. Consecvența caracterului lui Dumnezeu, care nu Se schimbă niciodată, arată limpede că cea mai importantă împărăție menționată în profeția biblică—fiara pământului din Apocalipsa treisprezece—va fi, cu siguranță, identificată de profeția biblică.

Cînd se va împlini profeția despre fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, biserica lui Dumnezeu se va afla în confruntare cu conducerea politică și religioasă a fiarei care se ridică din pământ, așa cum este ilustrat profetic prin Moise, Daniel și Hristos. Rolul profetic al

Statelor Unite la sfârșitul lumii constituie un subiect principal al profeției biblice. Pe măsură ce dezvoltăm informația biblică ce identifică rolul Statelor Unite în profeția Bibliei, vom folosi reguli care se găsesc în însăși Biblia, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu are nevoie de nicio definiție omenească. Israelului antic i-au fost date reguli ceremoniale, reguli de sănătate, cele zece reguli morale, reguli pentru agricultură și tot așa mai departe. Dumnezeu este un Dumnezeu al rînduiei.

Să se facă toate în chip cuviincios și cu rînduială. 1 Corinteni 14:40.

Înregistrarea biblică nu oferă nicio mărturie care să sugereze că o persoană ar fi binecuvântată prin simpla ignorare a regulilor date de Dumnezeu. Cine se poate aștepta să fie binecuvântat dacă ignoră regulile interpretării profetice stabilite în și de către Biblie în scopul studiului profetic?

Veniți acum să ne judecăm împreună, zice Domnul: de vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. Isaia 1:18.

Pe măsură ce folosim regulile biblice, vom lăsa Biblia să stabilească și să confirme dacă aceste reguli sunt autentice sau false. Ca în cazul tuturor diferitelor reguli ale lui Dumnezeu, există întotdeauna o contrafacere satanică a regulilor. De aceea, atunci când o regulă este folosită pentru a stabili un adevăr, este necesar ca atât adevărul identificat, cât și regula folosită să fie puse la probă.

Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși. 1 Ioan 4:1.

Un alt scop, dincolo de identificarea rolului profetic al Statelor Unite în acest studiu, este acela de a identifica mesajul secret din cartea Apocalipsei pe care Isus l-a ascuns până la această generație anume.

Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru; dar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele acestei legi. Deuteronomul 29:29.

Les secrets prophétiques de Dieu qui sont révélés ont pour but de permettre à ceux qui les reçoivent de garder sa loi. Les hommes ne peuvent garder sa loi que si elle est écrite sur leur cœur. Le secret qui est descellé dans le livre de l'Apocalypse fait partie du processus par lequel le Saint-Esprit écrit la loi de Dieu dans nos entrailles et sur nos cœurs. Le secret qui est ouvert au peuple de Dieu, lorsqu'il est accepté par la foi, établit la nouvelle alliance.

Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda: nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului; legământ pe care ei l-au călcat, măcar că le-am fost stăpân, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: voi pune legea Mea înlăuntrul lor și o voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Ieremia 31:31–33.

„În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său păzitor al poruncilor trebuie să fie reînnoit.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Apocalipsa 1:1–3 Ultimul mesaj de avertizare:

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și El a făcut-o cunoscută, trimițând-o prin îngerul Său robului Său Ioan, care a mărturisit Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, și tot ce a văzut. Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1–3.

Primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsa arată că „Revelația lui Isus Hristos” este mesajul final pentru omenire. Este în mod clar un mesaj, deoarece „Revelația lui Isus Hristos” I-a fost dată de Tatăl ceresc pentru a le arăta slujitorilor Săi ceea ce „trebuie să se întâmple în curând”.

Ni se spune să luăm în considerare că „Duhul Sfânt a rânduit astfel lucrurile, atât în darea profeției”, cât și „în evenimentele înfățișate.”

„Duhul Sfânt a rânduit astfel lucrurile, atât în darea profeției, cât și în evenimentele prezentate, încât să învețe că agentul omenesc trebuie ținut deoparte, ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu cerului și Legea Sa trebuie să fie înălțați. Citiți cartea lui Daniel. Rechemăți, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo.” Testimonies to Ministers, 112.

„Evenimentele prezentate”, precum și „darea profeției” din primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsa ilustrează în mod specific procesul pas cu pas prin care Dumnezeu comunică oamenilor și, de asemenea, arată că mesajul care este comunicat se numește „Revelația lui Isus Hristos”.

Isus Hristos a făcut apoi două lucruri cu mesajul pe care l-a primit de la Dumnezeu. El a trimis mesajul prin îngerul Său și, de asemenea, l-a făcut cunoscut prin semne, prin acel înger. Îngerul Său a dus apoi mesajul profetului Ioan, care l-a scris și l-a trimis bisericilor pentru tine și pentru mine. Primele trei versete au fost „modelate” de „Duhul Sfânt” astfel încât să pună în evidență atât „mesajul”, cât și „procesul de comunicare” implicat în transmiterea mesajului.

Три стиха, которые мы рассматриваем, представляют собой последнее послание человечеству, но не просто последнее послание — что ещё важнее, эти три стиха представляют последнее «предостерегающее» послание планете Земля. Характер этого послания как «предостережения» выявляется тогда, когда некий класс людей назван «блаженным» за то, что они читали, слушали и соблюдали «то, что в нём написано». Существует класс людей, которые не будут ни читать, ни слушать предостережение, представленное как «Откровение Иисуса Христа». Для них невозможно быть блаженными. Очевидно, что если существует класс, который блажен за то, что читает, слушает и соблюдает то, что написано, то существует и класс, который не блажен. Будет ли человек читать, слушать и соблюдать весть Откровения Иисуса Христа? Если да, он будет благословен; если нет, он будет проклят.

„Prorok spune: «Ferice de cel ce citește» — sunt unii care nu vor citi; binecuvântarea nu este pentru ei. «Și de cei ce ascultă» — sunt, de asemenea, unii care refuză să audă ceva cu privire la profeții; binecuvântarea nu este pentru această categorie. «Și păzesc lucrurile scrise în ea» — mulți refuză să ia seama la avertizările și îndrumările cuprinse în Apocalipsa; niciunul dintre aceștia nu poate pretinde binecuvântarea făgăduită. Toți cei care ridiculizează subiectele

profeției și își bat joc de simbolurile date aici cu solemnitate, toți cei care refuză să-și reformeze viața și să se pregătească pentru venirea Fiului omului vor rămâne fără binecuvântare.” Tragedia veacurilor, 341.

Expresia „vremea este aproape” din versetul trei arată că există un timp anume când ultimul mesaj de avertizare sosește în istorie. „Vremea” — (un timp anume) „este aproape”. Un timp anume este pe punctul de a sosi, căci este aproape, iar poporul lui Dumnezeu (reprezentat de Ioan) înțelege mesajul înainte ca „vremea” să sosească. Ioan a scris cartea Apocalipsei în jurul sfârșitului primului secol, totuși aceste versete arată că va exista un moment în istorie, mult după anul 100, când mesajul final de avertizare va fi proclamat. Când acea „vreme” „este” „aproape”, mesajul care identifică „lucrurile care trebuie să se întâmple în curând” va fi descoperit robilor lui Dumnezeu.

În această serie de articole, Biblia și scrierile lui Ellen White vor fi folosite ca autoritate pentru a susține explicarea pasajelor biblice pe care le cităm.

Vom face, de asemenea, referire la regulile de interpretare profetică reunite de William Miller și la regulile identificate în compilația intitulată Cheile profetice. Vom folosi, de asemenea, studiul profetic numit Tablele lui Habacuc.

Nu ne propunem să definim fiecare regulă pe care o folosim. Pentru concizie, vom face pur și simplu trimitere la compilația Prophetic Keys pentru toți cei care doresc să citească o demonstrație mai detaliată a regulii. Prin seria Habakkuk’s Tables, intenționăm să evidențiem anumite prezentări în care un subiect pe care îl vom atinge pe scurt este tratat cu mai multă profunzime.

Mugihe dukomeza kwiga igitabo cy’Ibyahishuwe, turashishikariza abantu gutanga ibitekerezo ku mugaragaro, ariko tuzasubiza gusa ibitekerezo bifasha gukomeza inyigisho iriho. Ibiganiro byacu bizibanda ku ruhererekane rw’inyigisho z’ubu, ku mategeko y’ubuhanuzi dukoresha, no ku makuru aboneka mu Mbonerahamwe za Habakuki.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu I-a dat-o, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și El a făcut-o cunoscută, trimițând-o prin îngerul Său către robul Său Ioan, care a mărturisit Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, și toate lucrurile pe care le-a văzut. Ferice de cei ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1–3.

Cuvântul grec tradus prin „a arătat” înseamnă „a indica”. El a trimis mesajul prin îngerul „Său” și l-a arătat prin îngerul „Său”. Îngerul „Său” este Gabriel.

„Cuvintele îngerului: «Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu» arată că el ocupă o poziție de înaltă onoare în curțile cerești. Când a venit cu o solie către Daniel, el a spus: «Nimeni nu mă sprijină în aceste lucruri, afară de Mihail [Hristos], Voievodul vostru.» Daniel 10:21. Despre Gabriel, Mântuitorul vorbește în Apocalipsa, spunând că «El a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan.» Apocalipsa 1:1.” Hristos, Lumina lumii, 99.

Îngerul Gabriel este trimis cu mesajul, iar îngerul Gabriel reprezintă, de asemenea, mesajul. Când omenirea ajunge, în cursul istoriei, la momentul în care „vremea este aproape” pentru ca mesajul

final de avertizare să fie vestit, acel mesaj final este reprezentat printr-un înger. În cartea Apocalipsei, „mesajele” sunt adesea reprezentate ca îngeri, iar, desigur, cuvântul grecesc tradus prin „înger” în Apocalipsa înseamnă mesager.

Fiecare descoperire a adevărului lui Dumnezeu care a venit în istorie este, desigur, o descoperire a lui Isus Hristos, însă Descoperirea lui Isus Hristos din capitolul întâi al cărții Apocalipsa este avertizarea finală pentru omenire și are loc într-un moment anume, reprezentat ca fiind un „timp”. Există un alt pasaj în cartea Apocalipsa în care Ioan arată că „timpul este aproape”. Acel alt pasaj oferă o a doua mărturie prin care să fie cercetate afirmațiile inițiale pe care le-am făcut cu privire la versetele unu până la trei.

Și mi-a zis: „Aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate; și Domnul Dumnezeuul sfinților proroci a trimis pe îngerul Său ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Iată, Eu vin curând: fericit este cel ce păzește cuvintele prorociei acestei cărți.”

Și eu, Ioan, am văzut aceste lucruri și le-am auzit. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi le-a arătat.

Apoi mi-a zis: „Vezi să nu faci una ca aceasta! Eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi, prorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele cărții acesteia: lui Dumnezeu închină-te.”

Apoi mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este neprihănit, să trăiască și mai departe în neprihănire; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe.” Apocalipsa 22:6–11.

À la fin du livre de l'Apocalypse, nous trouvons le même sujet qu'au commencement de l'Apocalypse. Le processus de communication et le message y sont de nouveau évoqués lorsque « le Seigneur Dieu » « a envoyé son ange pour montrer à ses serviteurs les choses qui doivent arriver bientôt ». Et aussitôt que le message identifiant « les choses qui doivent arriver bientôt » est montré aux serviteurs, Christ annonce qu'Il vient bientôt. Tel est le message qui précède la seconde venue de Christ, et il est donc le message final d'avertissement — le même message même qui est présenté comme « la Révélation de Jésus-Christ » au verset premier du chapitre premier. La bénédiction promise dans les trois premiers versets de l'Apocalypse est répétée par cette déclaration : « Heureux celui qui garde les paroles de la prophétie de ce livre. »

Muri aya mavhesi tinowana kuwedzerwa kwemaitiro ekutaurirana akaiswa pachena muchitsauko chokutanga, nokuti tinoona kuti mushure mokunge Gabhurieri aendesa shoko kuna Johani, Johani anokurirwa zvikuru neshoko iroro zvokuti anoedza kunamata Gabhurieri, uyo ipapo anoshandisa kusanzwisisa kwaJohani kuratidza kuti ngirozi dzokudenga, vaporofita vapanyika, navose vanochengeta mashoko eshoko iri, “ndivo varanda pamwe chete,” vanofanira kunamata Mwari Musiki, kwete chisikwa chaMwari.

Aceste versete descriu aceleași evenimente și aceeași solie pe care le avem în vedere în capitolul unu. Ele repetă cuvintele credincioase și adevărate care le arată slujitorilor lui Dumnezeu ce trebuie să se împlinescă în curând. Solia este așezată din nou în contextul procesului de comunicare dintre

Dumnezeu și slujitorii Săi. În capitolul douăzeci și doi găsim și mai multe dovezi că solia este ultima solie de avertizare, căci „vremea” care este „aproape” este indicată ca având loc chiar înainte de încheierea timpului de probă al omenirii, deoarece rostirea că „cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cine este întinat, să se întineze și mai departe; și cine este neprihănit, să fie neprihănit și mai departe; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe” marchează încheierea timpului de probă, marcând începutul celor șapte plăgi de pe urmă, care, la rândul lor, se încheie cu a Doua Venire a lui Hristos.

„În vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod care ocrotește pe copiii poporului tău; și va fi un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile până în vremea aceea; dar în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” Daniel 12:1.

„Când solia celui de-al treilea înger se încheie, îndurarea nu mai pledează pentru locuitorii vinovați ai pământului. Poporul lui Dumnezeu și-a împlinit lucrarea. Ei au primit «ploaia târzie», «înviorarea de la fața Domnului» și sunt pregătiți pentru ceasul de încercare care le stă înainte. Îngerii se grăbesc înapoi și încolo în cer. Un înger care se întoarce de pe pământ anunță că lucrarea lui s-a încheiat; încercarea finală a fost adusă asupra lumii și toți aceia care s-au dovedit credincioși preceptelor divine au primit «sigiliul Dumnezeului celui viu». Atunci Isus Își încetează mijlocirea în Sanctuarul de sus. El Își ridică mâinile și, cu glas tare, spune: «S-a isprăvit!»; iar toată oastea îngerească își depune coroanele în timp ce El face solemnul anunț: «Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este neprihănit să trăiască și mai departe în neprihănire; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!» Apocalipsa 22:11. Fiecare caz a fost hotărât spre viață sau spre moarte.” Tragedia veacurilor, 613.

La începutul cărții Apocalipsa și la sfârșitul cărții Apocalipsa este prezentată aceeași istorie. Punând laolaltă cele două pasaje, putem înțelege că „Descoperirea lui Isus Hristos” este mesajul final de avertizare adresat omenirii înainte de a Doua Venire a lui Hristos. Mesajul este reprezentat în mod simbolic printr-un înger care sosește chiar înainte de încheierea timpului de probă. Mesajul împarte omenirea în două clase, după cum citesc, aud și păzesc mesajul care este desigilat când „vremea este aproape” — chiar înainte de încheierea timpului de probă.

„Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, profețiile privitoare la zilele de pe urmă cer în mod deosebit studiul nostru. Ultima carte a Noului Testament este plină de adevăruri pe care trebuie să le înțelegem. Satana a orbit mințile multora, astfel încât aceștia s-au bucurat de orice pretext pentru a nu face din Apocalipsa obiectul studiului lor.”

„Cartea Apocalipsei, în legătură cu cartea lui Daniel, cere un studiu atent. Fiecare învățător temător de Dumnezeu să ia seama cum să înțeleagă și să prezinte cât mai clar Evanghelia pe care Mântuitorul nostru a venit El Însuși să i-o facă cunoscută slujitorului Său Ioan,—«Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.» Nimeni nu trebuie să se descurajeze în studiul Apocalipsei din pricina simbolurilor ei aparent mistice. «Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelegerea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare.»

«Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape.» Noi trebuie să vestim lumii marile și solemnele adevăruri cuprinse în cartea Apocalipsei. Aceste adevăruri trebuie să pătrundă chiar în planurile și principiile bisericii lui Dumnezeu. Ar trebui să existe un studiu mai apropiat și mai sârguincios al acestei cărți, o prezentare mai stăruitoare a adevărilor pe care le conține, adevăruri care îi privesc pe toți cei ce trăiesc în aceste zile din urmă. Toți cei care se pregătesc să-L întâmpine pe Domnul lor ar trebui să facă din această carte subiectul unui studiu stăruitor și al rugăciunii. Ea este exact ceea ce numele ei arată,—o descoperire a celor mai importante evenimente care urmează să aibă loc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Ioan, din pricina încrederii sale credincioase în Cuvântul lui Dumnezeu și în mărturia lui Hristos, a fost exilat pe insula Patmos. Dar exilul său nu l-a despărțit de Hristos. Domnul l-a vizitat pe slujitorul Său credincios în exilul lui și i-a dat învățătură cu privire la ceea ce avea să vină peste lume.”

„Această învățătură este de cea mai mare însemnătate pentru noi; căci trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Curând vom intra în împlinirea evenimentelor despre care Hristos i-a arătat lui Ioan că aveau să aibă loc. Pe măsură ce solii Domnului prezintă aceste adevăruri solemne, ei trebuie să-și dea seama că tratează subiecte de interes veșnic și ar trebui să caute botezul Duhului Sfânt, pentru ca să vorbească nu propriile lor cuvinte, ci cuvintele date lor de Dumnezeu.”

„Cartea Apocalipsei trebuie să fie deschisă înaintea poporului. Mulți au fost învățați că este o carte pecetluită, dar ea este pecetluită numai pentru aceia care resping adevărul și lumina. Adevărurile pe care le cuprinde trebuie să fie proclamate, pentru ca oamenii să aibă ocazia de a se pregăti pentru evenimentele care sunt pe punctul de a avea loc atât de curând. Solia celui de-al Treilea Înger trebuie să fie prezentată ca singura speranță pentru mântuirea unei lumi care piere.

„Primejdiile zilelor de pe urmă sunt asupra noastră, iar în lucrarea noastră trebuie să avertizăm oamenii cu privire la primejdia în care se află. Să nu fie lăsate netratate scenele solemne pe care profeția le-a descoperit și care urmează curând să aibă loc. Noi suntem mesagerii lui Dumnezeu și nu avem timp de pierdut. Cei care doresc să fie împreună-lucrători cu Domnul nostru Isus Hristos vor arăta un interes profund față de adevărurile cuprinse în această carte. Cu pana și cu glasul, ei se vor strădui să facă lămurite lucrurile minunate pe care Hristos a venit din cer să le descopere.” Signs of the Times, 4 iulie 1906.

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, în 1906, ni s-a spus că în curând „vom intra în împlinirea evenimentelor despre care Hristos i-a arătat lui Ioan că aveau să aibă loc”. Mesajul era încă pecetluit în 1906. Este important să înțelegem că mesajul Descoperirii lui Isus Hristos este deschis poporului lui Dumnezeu chiar înainte ca evenimentele să aibă loc. Ni se spune că Apocalipsa „este exact ceea ce îi arată numele,—o descoperire a celor mai importante evenimente care urmează să aibă loc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ.”

Sunt deschise pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată da avertizarea, astfel încât cei care aud avertizarea să poată „avea ocazia să se pregătească pentru evenimentele care sunt atât de curând să aibă loc”. Merită remarcat (căci Ioan îl reprezintă pe poporul lui Dumnezeu în perioada istoriei

când mesajul urmează să fie proclamat) că Ioan identifică cele două aspecte din cauza cărora era persecutat. „Din pricina încrederii sale credincioase în Cuvântul lui Dumnezeu și în mărturia lui Hristos” el „a fost surghiunit pe insula Patmos”. A fost surghiunit pentru că a acceptat atât Biblia, cât și Spiritul Profeteiei, care este „mărturia lui Isus”.

Și am căzut la picioarele lui ca să mă închin înaintea lui. Dar el mi-a zis: Vezi să nu faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-rob cu tine și cu frații tăi care au mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei. Apocalipsa 19:10.

Ioan reprezintă un popor de la sfârșitul lumii care înțelege mesajul Descoperirii lui Isus Hristos și care este persecutat pentru că susține atât Biblia, cât și Spiritul Profeteiei.

În primele trei versete ale capitolului unu este accentuat procesul de comunicare dintre Dumnezeu Tatăl și slujitorii Săi. Capitolul douăzeci și doi adaugă la relatarea procesului de comunicare. Cele două pasaje reprezintă începutul și sfârșitul cărții Apocalipsa și, împreună, detaliază rolul lui Ioan în ilustrația profetică. El nu este pur și simplu acela care a scris cuvintele Apocalipsei, ci îi reprezintă și pe aceia de la sfârșitul lumii care comunică mesajul final de avertizare.

Domnul a dat cuvântul: mare era mulțimea celor ce-l vesteau. Psalmii 68:11

Ioan a „văzut” și a „auzit” „lucrurile” care alcătuiesc mesajul și i s-a poruncit să scrie și să trimită mesajul bisericilor.

Zicând: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ceea ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodicea. Apocalipsa 1:19.

Ceea ce a „auzit” și a „văzut” i s-a poruncit să scrie și să trimită celor șapte biserici din Asia Mică, dar, când a fost vorba despre bisericile individuale, Isus i-a dictat direct lui Ioan mesajele, căci fiecare mesaj adresat fiecăreia dintre cele șapte biserici începe cu expresia: „Și îngerului bisericii din ... scrie.” Isus a dictat bisericilor mesajele individuale.

Isus i-a dictat lui Ioan și, de asemenea, Isus i-a spus lui Ioan să scrie ceea ce a văzut și a auzit, iar odată Isus i-a spus lui Ioan „să nu” scrie ceea ce auzise.

Și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu; și, când a strigat, șapte tunete și-au rostit glasurile. Și, când cele șapte tunete și-au rostit glasurile, eram gata să scriu; dar am auzit un glas din cer zicându-mi: Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete și nu le scrie. Apocalipsa 10:3, 4.

Ioan a fost îndemnat să pecetluiască ceea ce au rostit cele șapte tunete și, făcând astfel, el pecetluia mesajul celor șapte tunete, întocmai cum lui Daniel i s-a poruncit să-și pecetluiască cartea până la vremea sfârșitului.

Dar tu, o Daniel, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga încoace și încolo, și cunoștința va crește.... Și el a zis: Mergi pe calea ta, Daniel, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Daniel 12:4, 9.

„Po tym, jak owych siedem gromów przemówiło swymi głosami, Jan otrzymuje nakaz podobny do tego, który otrzymał Daniel w odniesieniu do małej księgi: «Zapieczętuż to, co wypowiedziało siedem gromów»”. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tom 7, s. 971.

Ceea ce identificăm este faptul că, atât la sfârșitul, cât și la începutul cărții Apocalipsa, este identificat un mesaj. Procesul comunicării aceluși mesaj este de asemenea identificat. Partea pe care Ioan o are în comunicarea mesajului este tratată în mod specific. Uneori el a scris pur și simplu ceea ce a văzut și a auzit. Alteori i s-a dictat, iar o dată i s-a spus să nu scrie ceea ce auzise. Mesajul Revelației lui Isus Hristos este dat de Tatăl, lui Isus, lui Gabriel, și apoi profetului Ioan, căruia i s-a dat responsabilitatea de a scrie mesajul și de a-l trimite bisericilor.

Scrie lucrurile pe care le-ai văzut, și lucrurile care sunt, și lucrurile care vor fi după acestea.
Apocalipsa 1:19.

Ar putea fi posibil să se citească versetul fără a se recunoaște principiul profetic identificat în porunca dată lui Ioan de a scrie. A consemna în scris „lucrurile” văzute și auzite înseamnă a înregistra istoria prezentă, căci în vremea lui Ioan acele „lucruri” existau. A consemna istoria prezentă și, făcând astfel, a scrie totodată lucrurile care vor fi în viitor constituie regula profetică principală în cartea Apocalipsei. Ioan este folosit pentru a sublinia și ilustra tocmai acest principiu și importanța lui, căci, în esență, i s-a spus să scrie „lucrurile care sunt, și”, făcând astfel, vei scrie „lucrurile care vor fi după acestea”, deoarece istoria se repetă. Această tehnică profetică este semnătura lui Isus, căci o semnătură este un nume, iar numele Lui în capitolul întâi din Apocalipsa este Alfa și Omega. El identifică sfârșitul cu începutul.

Tocmai am început studiul „Revelației lui Isus Hristos” și în prezent cercetăm primele trei versete ale capitolului întâi. Mesajul final de avertizare, intitulat „Revelația lui Isus Hristos”, este transmis de la Tatăl ceresc către Isus, apoi către Gabriel, apoi către Ioan, care îl consemnează într-o carte spre a fi trimisă bisericilor. Deoarece mesajul este numit atât de direct „Revelația lui Isus Hristos”, este important să observăm că, dintre toate elementele care au fost scrise oamenilor prin Cuvântul inspirat, descoperindu-L pe Hristos, singura caracteristică a cine este și a ceea ce este Isus este ilustrată în activitatea lui Ioan de a consemna mesajul. În timp ce scria lucrurile care atunci erau, el scria de asemenea și lucrurile care încă aveau să fie.

Adevărul repetării istoriei este reprezentat atunci când Ioan consemnează în scris o avertizare pentru vremea și generația sa, care este, de asemenea, o avertizare pentru un timp viitor. Când Ioan a scris celor șapte biserici la începutul bisericii creștine, el a așternut totodată în scris o avertizare pentru biserica creștină de la sfârșitul lumii. Acest atribut al caracterului lui Hristos este reprezentat atunci când Hristos este numit Alfa și Omega, sau începutul și sfârșitul, sau cel dintâi și cel de pe urmă. De fapt, Biblia identifică acest atribut al caracterului lui Hristos drept ceea ce dovedește că El este singurul Dumnezeu.

În primul capitol al Apocalipsei, Îl găsim pe Isus identificându-Se pe Sine ca Alfa și Omega.

În ziua Domnului eram în Duhul și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, zicând: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă”; și: „Ceea ce vezi scrie într-o carte și trimite celor șapte biserici care sunt în Asia: la Efes, la Smirna, la Pergam, la Tiatira, la Sardes, la Filadelfia și la Laodiceea.”

Și m-am întors să văd glasul care vorbea cu mine. Și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur; și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Cineva asemenea Fiului omului, îmbrăcat cu o haină până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna, albe ca zăpada; și ochii Lui erau ca para focului; și picioarele Lui erau asemenea aramei lustruite, ca și cum ar fi fost aprinse într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna Lui dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri; și fața Lui era ca soarele când strălucește în puterea lui.

Na ubwo namubonaga, ngwa ku birenge bye meze nk'upfuye. Arambikaho ukuboko kwe kw'iburyo, arambwira ati: Witinya; ni jye Uwa Mbere kandi Uwa Nyuma. Ibyahishuwe 1:10–17.

În aceste versete se află mult adevăr, însă aici aș sublinia doar că, atunci când Ioan a auzit glasul lui Hristos, ca sunetul unei trâmbițe, și s-a întors să vadă Cine era Cel ce îi vorbea, L-a văzut pe Isus Hristos ca Marele Preot ceresc în Locul Sfânt al sanctuarului ceresc. Apoi Isus S-a identificat pe Sine ca Alfa și Omega și ca Cel dintâi și Cel de pe urmă. În mesaj și în comunicarea lui din primele trei versete am găsit o linie a adevărului care corespundea cu linia adevărului de la sfârșitul Apocalipsei. Ca Alfa și Omega, Isus ilustrează sfârșitul prin începutul, pe cel de pe urmă prin cel dintâi. La sfârșitul cărții Apocalipsa, ca și la început, El Se identifică încă o dată ca Alfa și Omega.

Și mi-a zis: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate; și Domnul Dumnezeuul sfinților proroci a trimis pe îngerul Său ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Iată, Eu vin curând: fericite de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta.”

Nanjye Yohana mbona ibyo bintu, kandi ndabyumva. Kandi amaze kubyumva no kubibona, nikubita hasi ngo nsengere imbere y'ibirenge by'umumarayika wanyeretse ibyo bintu. Arambwira ati: “Reka kubikora; kuko ndi umugaragu mugenzi wawe, n'uwo muri bene so b'abahanuzi, n'abo bitondera amagambo y'iki gitabo: usenge Imana.”

Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape.”

Cel nedrept să fie nedrept și mai departe; cel întinat să se întineze și mai departe; și cel neprihănit să trăiască mai departe în neprihănire; iar cel sfânt să se sfințească și mai departe.

Și, iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi lucrarea lui. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Apocalipsa 22:7–13.

Cartea Apocalipsei descrie cu grijă că, atunci când Ioan consemnează solia, aceasta urma să fie întemeiată pe principiul potrivit căruia începutul ilustrează sfârșitul. Solia este primul adevăr

descoperit în cartea Apocalipsei, iar tocmai același adevăr este ultimul care este rostit în carte. Și, în mărturia de la începutul și de la încheierea cărții Apocalipsei, Isus Se identifică pe Sine ca Alfa și Omega, începutul și sfârșitul și ca Cel dintâi și Cel de pe urmă.

Primele trei versete ale cărții Apocalipsa identifică ultimul mesaj de avertizare pentru omenire. Este avertizarea care precede cele șapte plăgi de pe urmă și cea de-a Doua Venire a lui Hristos. Mesajul Descoperirii lui Isus Hristos a fost „trimis și făcut cunoscut prin semne” „prin îngerul său”.

Același mesaj de avertizare este apoi identificat în ultimul pasaj din Apocalipsa și este, de asemenea, reprezentat ca al treilea înger din Apocalipsa paisprezece.

Iar îngerul al treilea a urmat după ei, zicând cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe fruntea sa sau pe mâna sa, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Sale; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor; și nu au odihnă nici zi, nici noapte, cei ce se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei. Apocalipsa 14:9–11.

Mesajul final de avertizare este mesajul reprezentat de al treilea înger. Este avertizarea finală, deoarece identifică în mod direct ultima încercare pentru omenire. Există un alt înger care urmează și se alătură celui de-al treilea înger, iar acel înger este, de asemenea, mesajul final de avertizare.

Na după aceste lucruri am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu putere, cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș al demonilor, temniță a oricărui duh necurat și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătării ei.

Atunci am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” Apocalipsa 18:1–5.

Mesajul care constituie Descoperirea lui Isus Hristos este reprezentat în capitolul unu, capitolul paisprezece, capitolul optsprezece și capitolul douăzeci și doi. Mesajul este semnificat printr-un înger care este identificat, în prima și în ultima referire din Apocalipsa, ca fiind îngerul Gabriel, iar apoi, în capitolele paisprezece și optsprezece, mesajul este reprezentat simbolic printr-un înger care zboară în cer sau care se coboară din cer.

Îngerul care coboară din cer în capitolul optsprezece este prefigurată mai înainte, în capitolul zece, când un înger coboară și pune un picior pe uscat și pe celălalt pe mare. Acel înger are o carte pe care lui Ioan i se poruncește s-o mănânce, și care îi face gura dulce și pântecele amar. Cartea pe care o mănâncă Ioan este un mesaj, iar mesajul reprezentat de cârtică prefigurează mesajul îngerului din Apocalipsa optsprezece; astfel, și aceasta este o reprezentare a ultimei solii de avertizare.

Ni se spune că mesajul lui Dumnezeu a fost trimis și făcut cunoscut printr-un înger; iar când căutăm cu atenție ca mesajul final de avertizare să fie ilustrat în cartea Apocalipsei, descoperim că de șapte ori un înger semnifică mesajul final de avertizare. În primul și în ultimul caz a fost îngerul Gabriel. Apoi, în Apocalipsa zece, avem un înger care coboară cu o cărticică în mâna lui. În Apocalipsa paisprezece avem încă trei îngeri, toți reprezentând mesajul final de avertizare. Apoi, în Apocalipsa optsprezece, avem un alt înger care reprezintă tocmai același mesaj final de avertizare. Șapte mesaje finale de avertizare sunt reprezentate prin îngeri. Primul și ultimul sunt îngerul Gabriel, iar cei cinci îngeri dintre primul și ultimul sunt îngeri simbolici.

Firește, fiecare dintre cele șapte biserici are și un înger, însă aceștia poartă un mesaj către biserici, pe când mesajul final de avertizare despre care am discutat este un mesaj care are drept audiență întreaga lume.

Fiecare dintre cele șapte linii profetice care reprezintă solia finală de avertizare trebuie evaluate cu atenție și puse în armonie una cu cealaltă, însă în acest punct doresc doar să definesc un principiu de bază al lui Alpha și Omega. Prima dată când un subiect este menționat în Cuvântul lui Dumnezeu constituie referința cea mai importantă. Prima dată când „sămânța” este menționată în Biblie este în Geneza 1:11, unde ni se spune că sămânța urma să rodească „după soiul ei”. Prima menționare a seminței subliniază faptul că ea are ADN-ul necesar pentru a se reproduce pe sine. Isus a identificat Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind o sămânță.

În aceeași zi, Isus a ieșit din casă și a șezut lângă mare. Și s-au adunat la El mari mulțimi, așa încât El S-a urcat într-o corabie și a șezut; iar toată mulțimea stătea pe țărm. Și le-a vorbit multe lucruri în pilde, zicând:

Iată, un semănător a ieșit să semene; și, pe când semăna, unele semințe au căzut lângă drum, și au venit păsările cerului și le-au mâncat. Altele au căzut pe locuri stâncoase, unde nu aveau mult pământ; și îndată au răsărit, pentru că nu aveau pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-au uscat de arșiță; și, pentru că nu aveau rădăcină, s-au veștejit. Altele au căzut între spini; și spinii au crescut și le-au înăbușit. Iar altele au căzut în pământ bun și au adus rod: una o sută, alta șaiszeci, alta treizeci. Cine are urechi de auzit să audă.

I ucenicii au venit și I-au zis: De ce le vorbești în pilde?

El le-a răspuns și le-a zis: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, dar lor nu le-a fost dat. Căci oricui are i se va da și va avea din belșug; dar de la oricine nu are se va lua chiar și ceea ce are. De aceea le vorbesc în pilde: pentru că, văzând, nu văd; și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și în ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: «Cu auzul veți auzi, și nu veți înțelege; și, privind, veți privi, și nu veți pricepe. Căci inima acestui popor s-a împietrit, și urechile lor au ajuns grele la auzire, și ochii și i-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii, și să audă cu urechile, și să înțeleagă cu inima, și să se întoarcă, și Eu să-i vindec.»”

Dar fericiți sunt ochii voștri, fiindcă văd, și urechile voastre, fiindcă aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit.

Așadar, ascultați pilda semănătorului.

Atunci când cineva aude cuvântul împărăției și nu-l înțelege, vine cel rău și răpește ceea ce a fost semănat în inima lui. Acesta este cel ce a primit sămânța lângă drum.

Dar cel ce a primit sămânța în locuri stâncoase, acesta este cel ce aude cuvântul și îndată îl primește cu bucurie; totuși, n-are rădăcină în sine, ci ține până la o vreme; căci, când se ridică necazul sau prigonirea din pricina cuvântului, îndată se poticnește.

Iar cel ce a primit sămânța între spini este acela care aude cuvântul; dar grijile veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înăbușă cuvântul, și el ajunge neroditor.

Dar cel ce a primit sămânța în pământ bun este acela care aude Cuvântul și îl înțelege; acesta aduce roadă și rodește: unul o sută, altul șazeci, altul treizeci. Matei 13:1–23.

O sămânță, care este Cuvântul lui Dumnezeu, are tot ADN-ul necesar pentru a produce o plantă deplină. Prima menționare a unui subiect în Cuvântul lui Dumnezeu cuprinde toate elementele care țin de acel subiect. Acest fapt este identificat drept „regula primei menționări”. Cu cât această regulă este cercetată mai îndeaproape, cu atât devine mai sigură.

Înainte de a continua explicația noastră despre Alfa și Omega și despre definirea Cuvântului lui Dumnezeu ca sămânță, se cuvine să luăm în considerare, din pasajul pe care tocmai l-am citat din Matei, câteva aspecte relevante pentru cercetarea noastră a cărții Apocalipsa. Toți prorocii vorbesc despre sfârșitul lumii.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul lor decât pentru al nostru, astfel încât profețirea lor este în vigoare pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau ei aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer, lucruri în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat și și-a legat laolaltă comorile pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și toate tranzacțiile solemne ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile de pe urmă.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

Acest pasaj oferă trei martori (Pavel, Petru și Ellen White), care mărturisesc faptul că toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii, care este tocmai timpul când taina din cartea Apocalipsei este desigilată. Prin urmare, în Matei treisprezece, când Isus a spus: „ferice de ochii voștri, că văd; și de urechile voastre, că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit”, El exprima aceeași binecuvântare care este consemnată în primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsa.

Fericit este cel ce citește și cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.

Yesu yatanze umugani w'Umubiby, hanyuma abigishwa bayoborwa kujya kumubaza kuri uwo mugani. Ariko mbere y'uko bazanwa mu kugirana na Yesu ibiganiro, yababwiye bo kandi cyane cyane natwe ati: "Ufite amatwi yo kwumva, niyumve."

Iisus rostește parabola și o încheie cu avertizarea pentru cei ce au urechi de auzit. Apoi ucenicii sunt conduși în discuția în care Iisus abordează cel puțin trei gânduri semnificative. El identifică o distincție între două categorii de ascultători și, făcând aceasta, face trimitere la un pasaj din cartea lui Isaia pentru a oferi o a doua mărturie privitoare la două categorii de ascultători (căci să ne amintim că totul este așezat în contextul celor ce vor auzi). A treia idee pe care o pune înaintea, dincolo de cele două categorii de ascultători și de cartea lui Isaia ca a doua mărturie, este faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță. Faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță face, așadar, parte din ceea ce trebuie să fie auzit de către cei ce aud Descoperirea lui Iisus Hristos în capitolul întâi din Apocalipsa. În primele trei versete sunt doi ascultători, după cum în Matei treisprezece sunt două categorii de ascultători. Matei treisprezece adaugă pur și simplu o anumită perspectivă asupra feluritelor moduri în care cei ce refuză să audă aleg să nu audă. Iar mărturia lui Isaia adaugă și mai mult mesajului pe care trebuie să-l auzim.

În anul morții împăratului Ozia am văzut de asemenea pe Domnul șezând pe un tron, înalt și înălțat, iar poalele veșmântului Său umpleau Templul. Deasupra Lui stăteau serafimii: fiecare avea șase aripi; cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele și cu două zbura. Și striga unul către altul, zicând: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor: tot pământul este plin de slava Lui. Și ușorii ușii s-au zguduit la glasul celui ce striga, iar Casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: „Vai de mine! Căci sunt pierdut; fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor.”

Atunci a zburat spre mine unul dintre serafimi, având în mână un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștele de pe altar. Și l-a pus pe gura mea și a zis: Iată, acesta s-a atins de buzele tale; nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit.

De asemenea, am auzit glasul Domnului, zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Atunci am zis: „Iată-mă, trimite-mă!”

Iar El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: «Veți auzi într-adevăr, dar nu veți înțelege; și veți vedea într-adevăr, dar nu veți pricepe.» Împietrește inima poporului acestuia, îngreunează-i urechile și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lui, să audă cu urechile lui, să înțeleagă cu inima lui, să se întoarcă și să fie vindecat.”

Apoi am zis: Doamne, până când? Și El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustiite și fără locuitori, casele vor fi fără om, iar țara va fi cu totul pustiită, și Domnul va îndepărta pe oameni departe, și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Dar în ea va mai rămâne o zecime, și se va întoarce, și va fi iarăși nimicită: precum terebintul și precum stejarul, a căror tărie este în ei când își leapădă frunzele: tot așa sămânța cea sfântă va fi tăria ei. Isaia 6:1–13.

Bineînțeles, acest pasaj din Isaia este absolut uimitor prin profunzimea temelor profetice pe care le abordează. Multe dintre aceste teme au fost discutate în repetate rânduri în Tablele lui Habacuc,

astfel încât vom rezuma pur și simplu punctele din pasaj care sprijină examinarea noastră a referirii lui Isus la cuvântul Său ca fiind o sămânță.

S-a stabilit că Isaia, în acest pasaj, reprezintă un profet și, prin urmare, poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Și mai important pentru punctul nostru, Isaia reprezintă un popor care trăia în păcat, în timp ce funcționa în cadrul bisericii lui Dumnezeu. Până când Isaia a avut descoperirea slavei lui Dumnezeu, el nu și-a recunoscut propria păcătoșenie. El era laodicean, era orb.

„Izaiáš odsoudil hřích druhých; nyní však vidí, že i on sám je vystaven témuž odsouzení, které vyřkl nad nimi. Ve svém uctívání Boha se spokojil s chladným, bezživotným obřadem. Nevěděl to, dokud mu nebylo dáno vidění Hospodina. Jak nepatrná se mu nyní jevila jeho moudrost a jeho nadání, když pohlédl na svatost a velebnost svatyně. Jak nehodný byl! jak nezpůsobilý ke svaté službě! Jeho pohled na sebe sama by mohl být vyjádřen slovy apoštola Pavla: „Jak já jsem bídný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?““

„Dar lui Isaia i-a fost trimisă alinare în strâmtorarea sa. «Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mână un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștele de pe altar. Și l-a atins de gura mea și a zis: Iată, acesta s-a atins de buzele tale; nelegiuirea ta este îndepărtată, și păcatul tău este ispășit.»” Isaia 6:6, 7.

„Viziunea dată lui Isaia reprezintă starea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă. Lor li se acordă privilegiul de a vedea prin credință lucrarea care înaintază în Sanctuarul ceresc. «Și templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer și s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său.» Pe măsură ce privesc prin credință în Sfânta Sfintelor și văd lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc, își dau seama că sunt un popor cu buze necurate — un popor ale cărui buze au rostit adesea deșertăciune și ale cărui talente nu au fost sfințite și folosite spre slava lui Dumnezeu. Pe bună dreptate pot deznădăjdui când își compară propria slăbiciune și nevrednicie cu curăția și frumusețea caracterului slăvit al lui Hristos. Dar dacă ei, asemenea lui Isaia, vor primi impresia pe care Domnul dorește să o întipărească asupra inimii, dacă își vor smeri sufletele înaintea lui Dumnezeu, există nădejde pentru ei. Curcubeul făgăduinței este deasupra tronului, iar lucrarea făcută pentru Isaia va fi săvârșită în ei. Dumnezeu va răspunde cererilor care se înalță din inima zdrobită.”

„Cilj ovog velikog i svečanog Božjeg djela jest sabrati snopove u nebesku žitnicu; jer zemlja treba biti ispunjena slavom Gospodnjom. Stoga neka se nitko ne obeshrabri kad vidi prevladavajuću opaćinu i čuje govor koji izlazi s nečistih usana. Kad se sile tame postroje protiv Božjega naroda; kad Sotona okupi svoje snage za posljednji veliki sukob, i njegova se moć bude činila velikom i gotovo neodoljivom, [tada] će jasan pogled na božansku slavu, na prijestolje visoko i uzdignuto, nadsvođeno lukom obećanja, dati utjehu, sigurnost i mir.”
Review and Herald, 22. prosinca 1896.

Viziunea „reprezintă starea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă”. Poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă este laodicean.

Și îngerului bisericii laodicienilor scrie-i: Acestea le spune Aminul, martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot;

o, de ai fi rece sau în clocot! Astfel, fiindcă ești căldicel, și nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că tu ești cel ticălos, vrednic de milă, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să fii îmbrăcat și să nu ți se arate rușinea goliciunii tale; și unge-ți ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi.

Câți iubesc, îi mustru și îi pedepsesc; fii, dar, plin de râvnă și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Lui.

Cel ce are ureche, să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:14–22.

„Mesajul către biserica laodiceenilor este o muștrare cutremurătoare și se aplică poporului lui Dumnezeu din vremea de acum.”

„Și îngerului bisericii laodiceenilor scrie-i: Acestea le zice Aminul, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, dacă ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol.”

“Aici Domnul ne arată că solia care trebuie dusă poporului Său de către slujitorii pe care El i-a chemat să avertizeze poporul nu este o solie de pace și siguranță. Ea nu este doar teoretică, ci practică în fiecare privință. În solia către Laodiceeni, poporul lui Dumnezeu este prezentat ca aflându-se într-o stare de siguranță firească. Ei sunt liniștiți, crezându-se într-o stare înaltă de realizări spirituale. «Fiindcă zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.»”

„Ce înșelare mai mare poate veni asupra minților omenești decât încrederea că au dreptate, când ei se află cu totul în rătăcire! Solia Martorului Credincios îl găsește pe poporul lui Dumnezeu într-o tristă amăgire, și totuși sincer în acea amăgire. Ei nu știu că starea lor este deplorabilă în ochii lui Dumnezeu. În timp ce aceia cărora li se adresează se măgulesc că se află într-o stare spirituală înaltă, solia Martorului Credincios le zdrobește siguranța prin uimitoarea denunțare a adevăratei lor stări de orbire spirituală, sărăcie și mizerie. Mărturia, atât de pătrunzătoare și severă, nu poate fi o greșeală, căci Cel care vorbește este Martorul Credincios, iar mărturia Lui trebuie să fie adevărată. ”

„Este greu pentru aceia care se simt în siguranță în realizările lor și care se cred bogați în cunoștință spirituală să primească solia care declară că sunt înșelați și că au nevoie de orice har spiritual. Inima nesfințită este «nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea». Mi s-a arătat că mulți se amăgesc singuri că sunt buni creștini, deși nu au nici măcar o rază de lumină de la Isus. Ei nu au pentru ei înșiși o experiență vie în viața divină. Au nevoie de o lucrare adâncă și temeinică de umilire de sine înaintea lui Dumnezeu, înainte de a simți adevărata lor nevoie de un efort stăruitor și perseverent pentru a dobândi prețioasele haruri ale Duhului.” Testimonies, volumul 3, 252, 253.

După ce Isaia a fost convertit din starea sa laodiceană, el s-a oferit voluntar să ducă lumii solia finală de avertizare. Versetul trei din capitolul șase leagă istoria profetică a lui Isaia de istoria profetică din Apocalipsa optsprezece, când îngerul coboară și luminează pământul cu slava lui.

Și după acestea am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Apocalipsa 18:1.

Isaiah reprezintă poporul lui Dumnezeu în timpul când îngerul din Apocalipsa optsprezece coboară, căci, atunci când a fost luat în sanctuarul ceresc, i-a auzit pe serafimi proclamând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor: tot pământul este plin de slava Lui.” Isaiah, asemenea lui John în Apocalipsa, reprezintă poporul lui Dumnezeu care proclamă solia finală de avertizare. John a numit poporul lui Dumnezeu „rămășița”, iar Isaiah s-a referit la ei ca la „o zecime”, sau o dare de zeciuală. Cuvântul-rădăcină din ebraică înseamnă „a da zeciuală”.

Întrebarea profetică „până când?” pe care a rostit-o Isaia este adresată în mod repetat în Cuvântul lui Dumnezeu (iar, pentru concizie, răspunsul la întrebarea „până când?” este că ea marchează sosirea legii duminicale naționale în Statele Unite). Potrivit lui Ellen White, în acel timp „apostazia națională va fi urmată de ruina națională”, iar potrivit lui Isaia, acesta este momentul când „cetățile vor fi pustiite și lipsite de locuitori, casele vor rămâne fără oameni, și țara va fi cu totul pustiită, Domnul va îndepărta pe oameni departe, și în mijlocul țării va fi o mare părăsire”. „Marea părăsire în mijlocul țării” sunt cei „mulți” care sunt răsturnați la Legea Duminicală, potrivit cu Daniel 11:41. Aceștia sunt persoanele din Isaia șase și Matei treisprezece care au ochi, dar nu văd, și au urechi, dar nu aud, precum și aceia din Apocalipsa trei care refuză sfatul adresat bisericii Laodicea.

El va intra și în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon. Daniel 11:41

Isaia a avut o vedenie a lui Isus Hristos în sanctuarul Său, după cum a avut și Ioan în Apocalipsa. Isaia reprezintă „zecimea” sau zeciuala care „se întoarce” și „va fi mâncată” ca un copac. Cuvântul ebraic tradus prin „mâncată” înseamnă a mistui prin foc. Totuși, „zecimea” are înlăuntrul ei o „substanță” pe care focul nu o mistuie. Se pare că nouă zecimi nu aveau acea substanță? Focul reprezentat ca mistuind și consumând terebintul și stejarul este focul Solului Legământului, care vine deodată la templul Său în cartea lui Maleahi.

Iată, voi trimite pe solul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul, pe care-L căutați, va veni deodată la templul Său, și Solul legământului, în care vă găsiți plăcerea: iată, El va veni, zice Domnul oștirilor.

Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui? Și cine va putea sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca săpunul nălbitorului. El va șede, topind și curățind argintul; îi va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar neprihănit. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:1–4.

Al zecelea al lui Isaia, (care este o zeciuală), este de asemenea „darul de mâncare în neprihănire” al lui Maleahi. Darul lui Maleahi este poporul lui Dumnezeu, reprezentat ca „fiii lui Levi”, care

sunt curățiți prin foc pentru a aduce „un dar de mâncare în neprihănire”, iar cei care sunt „mâncați” de foc în mărturia lui Isaia sunt al zecelea, adică o zeciuală.

Potrivit harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un meșter-zidar înțelept, eu am pus temelia, iar altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum zidește deasupra. Căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Isus Hristos. Iar dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre prețioase, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi făcută cunoscută; căci ziua o va face cunoscută, pentru că se va descoperi în foc; și focul va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este. 1 Corinteni 3:10–13.

Pavel täällä julistaa, että jokaisen ihmisen teot tulevat paljastetuiksi ”tulen” kautta. Malakian kirjassa tuli polttaa pois kuonan. Jesajan kirjassa ”kymmenyksen” puhdistuminen tapahtuu ”kun” ne karistavat lehtensä. Lehdet ovat kätketyn synnin, teeskentelyn ja omahyväisen uhmamielen vertauskuva, kuten Aadamin ja Eevan todistus osoittaa.

„Zecimea” lui Isaia are în sine o substanță care nu poate fi mistuită de foc, iar acea substanță este „sămânța sfântă”. Ei Îl au pe Hristos înlăuntrul lor, nădejdea slavei. Isaia este el însuși o „sămânță sfântă” și, de asemenea, „zecimea” pe care o identifică. Atât „sămânța sfântă”, cât și „zecimea” se întorc dintr-o stare laodiceană la starea filadelfiană prin Descoperirea lui Isus Hristos în sanctuarul Său.

Viziunea slavei lui Dumnezeu, care îl face pe Isaia să strige că este pierdut, că este o persoană necurată și un păcătos care are nevoie de iertare, are loc în sanctuarul ceresc atunci când copacii își lepădă frunzele. Cuvântul „lepădă” înseamnă „a arunca afară” sau „a tăia” un copac. Lepădarea Laodiceei este aici reprezentată. O „zecime” sau rămășiță va trece prin „focul” curățitor adus de Solul Legământului al lui Maleahi, având astfel lucrările lor omenești arse din punct de vedere spiritual și rămânând astfel numai „substanța” care nu poate fi arsă, și anume „Sămânța Sfântă”. Cei care refuză să asculte vor fi lepădați ca frunzele moarte și uscate sau vărsați din gura Domnului.

Yesu ni Imbuto Yera, kandi imbuto iba ifite ADN yose ikenewe kugira ngo ivemo ikimera cyose uko cyakabaye. Ijambo ry’Imana ni imbuto, bityo rero, ivugwa rya mbere ry’ikintu mu Ijambo ry’Imana rikubiyemo amakuru yose akenewe kugira ngo iyo ngingo igeze ku bukure bwuzuye mu mwizera, iyo isobanuwe neza.

Isaia capitolul șase identifică un popor care nu va „auzi” în perioada în care TREBUIE să auzi pentru a fi binecuvântat cu mesajul Descoperirii lui Isus Hristos. Poporul la care S-a referit Isus era poporul ales al lui Dumnezeu; ei erau soția Lui, erau poporul Lui de legământ, erau Israelul antic.

Israeli ya kera, ari yo Isirayeli ya mbere, ni ikigereranyo cya Isirayeli ya none, ari yo Isirayeli ya nyuma. Ubwoko bw’Imana bwo ku mperuka y’isi ni Abadiventisiti b’Umunsi wa Karindwi, ubwoko bwayo bwatoranyijwe, umugore wayo, ubwoko bwayo bw’isezerano—Isirayeli ya none. Ubuhamya bw’amateka ya Yesaya, bufatanyije n’amateka ya Kristo, butanga abahamya babiri bashimangira ko ku mperuka y’isi Ubudiventisiti bw’Umunsi wa Karindwi buzaba buri mu “mimerere” yo kuzimira no kudashoboka gukizwa, ihagarariwe n’ubutumwa bugenewe

Lawodikiya.

Nu sunt, de fapt, imposibil de mântuit, ci doar imposibil de mântuit în starea lor laodiceană, așa cum a fost Isaia înainte de experiența sa și cum au fost iudeii din istoria lui Hristos.

Unul dintre lucrurile pe care un laodicean trebuie să le „audă” este pilda Semănătorului. El trebuie să „audă” în acea pildă că Cuvântul lui Dumnezeu este o „sămânță”, o sămânță sfântă. Când aceasta este „auzită”, atunci este pusă o temelie care începe să descopere mesajul tainic al Apocalipsei, căci acel mesaj este învăluit în profunda recunoaștere că Isus este Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Începutul și Sfârșitul. A înțelege legătura dintre sfârșit și început include înțelegerea faptului că Isus este Cuvântul și El este Sămânța.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și fără El nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut. În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și întunericul n-a cuprins-o. Ioan 1:1–5.

Iar lui Avraam și seminței lui i-au fost făcute făgăduințele. Nu zice: „Și semințelor”, ca și cum ar fi vorba de multe, ci ca de una singură: „Și seminței tale”, care este Hristos. Galateni 3:16.

Pentru a înțelege relația dintre sfârșit și început este necesară înțelegerea „regulii primei mențiuni”. Regula primei mențiuni arată că începutul unui subiect este referința cea mai importantă, căci el conține întreaga istorie, fiind, ca și Cuvântul lui Dumnezeu, o sămânță. Ultima referință este a doua ca importanță, în sensul că acolo toate elementele istoriei sunt legate împreună, fără să rămână nimic neterminat. Însă referințele din mijlocul unui subiect sunt cele care adaugă putere și claritate istoriei, iar în acest sens partea de mijloc este la fel de esențială ca începutul sau sfârșitul.

Există încă mult mai multe de abordat cu privire la acest subiect, dar, revenind la pasajul din Matei treisprezece, putem observa că Isus a identificat două categorii de persoane care aud sau nu aud. El identifică mai mult de un mod de a nu auzi, dar apoi rostește o binecuvântare asupra acelor care aud.

Dar binecuvântați sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit. Ascultați, dar, pilda semănătorului. Matei 13:16–18.

Prin urmare, din punct de vedere profetic, această „binecuvântare” este exact aceeași binecuvântare ca în Apocalipsa 1:3:

Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape.

Referirea lui Isus din Matei treisprezece la Isaia șase, în legătură cu scrierile lui Ellen White, confirmă că există lucruri care sunt văzute și auzite la sfârșitul lumii, atât de mărețe încât mulți oameni neprihăniți și profeți au dorit să trăiască în acea perioadă de timp când mesajul final de avertizare urma să fie desigilat și când oamenii aveau atunci să le „vadă” și să le „audă”.

Ioan a fost îndemnat să pecetluiască ceea ce au rostit „Cele Șapte Tunete” în capitolul zece, iar în capitolul douăzeci și doi este făcută proclamarea: „Nu pecetlui cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape.” Versetul următor identifică încheierea timpului de probă al omenirii. Chiar înainte de închiderea timpului de probă este rostită o proclamare de desigilare a „Celor Șapte Tunete”, acesta fiind singurul pasaj din cartea Apocalipsei care este pecetluit la acel timp. Despre „Cele Șapte Tunete” ni se spune că ele reprezintă începutul și sfârșitul adventismului.

„Lumina deosebită dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, a fost o prezentare a evenimentelor care aveau să aibă loc sub mesajele primului și celui de-al doilea înger....”

„Po tym, jak owych siedem gromów wydało swoje głosy, do Jana przychodzi nakaz, podobnie jak do Daniela w odniesieniu do małej księgi: «Zapieczętuuj to, co wypowiedziało siedem gromów». Odnosi się to do przyszłych wydarzeń, które zostaną objawione we właściwym porządku”. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tom 7, 971.

Cele Șapte Tunete reprezintă evenimentele din timpul începutului adventismului, în istoria mesajului primului și celui de-al doilea înger, din 1798 până la 22 octombrie 1844, iar în același articol menționat mai sus ni se spune că Cele Șapte Tunete „se referă la evenimente viitoare care vor fi descoperite la vremea lor”. Istoria de început a adventismului ilustrează încheierea adventismului, căci Isus Hristos, ca Alfa și Omega, Își pune semnătura asupra întregii istorii a adventismului, deoarece aceasta este o istorie la fel de sacră cum a fost istoria Israelului antic.

Potrivit lui Isus, în Matei treisprezece, aceste evenimente sunt acelea pe care prorocii au dorit să le vadă și pentru a căror cunoaștere ucenicii au fost binecuvântați. Acei ucenici îi reprezintă pe copiii lui Dumnezeu de la sfârșitul lumii, care sunt binecuvântați pentru ceea ce văd și aud. Ceea ce văd și aud este solia Descoperirii lui Isus Hristos, care este de asemenea reprezentată prin solia celor Șapte Tunete, ce reprezintă atât istoria millerită, cât și istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Toate mesajele date din 1840–1844 trebuie făcute pline de putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Mesajele trebuie să ajungă la toate bisericile.”

Hristos a spus: „Fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit” [Matei 13:16, 17]. Fericiți sunt ochii care au văzut lucrurile ce au fost văzute în anii 1843 și 1844.

„Mesajul a fost dat. Și nu trebuie să existe nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. În curând va fi dat un mesaj, prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica până la un strigăt puternic. Atunci Daniel va sta în partea sa de moștenire, pentru a-și da mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

Ellen White identifică istoria pe care Hristos a identificat-o drept istoria pe care bărbați neprihăniți au dorit să o vadă, ca fiind istoria milleriților din 1840 până în 1844, iar apoi spune că „în curând va fi dat, prin rânduiala lui Dumnezeu, un mesaj care se va amplifica până va deveni o mare strigare”. „Marea strigare” simbolizează avertizarea finală a celui de-al treilea înger, iar când acel

mesaj va fi dat, el va repeta istoria începutului adventismului. Mesajul final de avertizare este „mesajele” care „trebuie să meargă la toate bisericile”, iar toate „mesajele date din 1840–1844 trebuie să fie făcute puternice acum”.

Alfa și Omega ilustrează sfârșitul prin început. Ellen White afirmă că „soliile trebuie să meargă la toate bisericile”, iar Isus i-a spus lui Ioan: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodicea.”

Mesajele din perioada 1840–1844 fac parte din ceea ce urmează să fie trimis bisericilor.